

Sygn. akt IV U 201/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Kazimierz Kostrzewa

Protokolant: stażysta Monika Barwacz

po rozpoznaniu w dniu 11 sierpnia 2015 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania J. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 22 grudnia 2014 roku nr (...)

w sprawie J. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 201/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 11 sierpnia 2015 roku

Decyzją z dnia 22 grudnia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. przyznał J. C. - po rozpatrzeniu jego wniosku z dnia 1.10.2014 r. - rentę szkoleniową na okres 6 miesięcy; od 1.11.2014 r. do 30.04.2015 r. na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 24.11.2014 r. stwierdzającego celowość przekwalifikowania zawodowego ubezpieczonego ze względu na niezdolność do pracy w dotychczasowym zawodzie.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł J. C., domagając się jej zmiany, poprzez przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Ubezpieczony podniósł, że ze względu na stałe leczenie i utrzymujące się pozawałowe zaburzenia rytmu serca nie kwalifikuje się do podjęcia żadnego rodzaju pracy fizycznej, a do podjęcia pracy umysłowej nie ma odpowiedniego wykształcenia ani umiejętności.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację wyrażoną w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia i wskazując, że skoro odwołujący spełnia warunki do przyznania renty szkoleniowej, to brak jest podstaw do przyznania mu renty z tytułu niezdolności do pracy, a odwołanie nie wnosi żadnych nowych okoliczności, które miałyby wpływ na wynik sprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. C. urodził się dnia (...)r., pracował zgodnie z wyuczonym zawodem jako hutnik szkła.

Wnioskodawca w okresie od 20.02.2010 r. do 31.10.2014 r. pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Dowód: akta ZUS

W dniu 1.10.2014 .2012 r. ubezpieczony złożył wniosek do ZUS o ponowne ustalenie prawa do przedmiotowego świadczenia.

Zarówno orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 27.10.2014 r., jak i orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 24.11.2014 r. ustalono niezdolność do pracy ubezpieczonego w dotychczasowym zawodzie (od 20.02.2010 r.) oraz, że w związku z powyższym celowe jest jego przekwalifikowanie zawodowe.

Wobec powyższego, decyzją z dnia 22.12.2014 r. ZUS przyznał J. C. rentę szkoleniową na okres 6 miesięcy, to jest od 1.11.2014 r. do 30.04.2015 r.

Od tej decyzji ubezpieczony złożył odwołanie.

Dowód: akta ZUS

W toku niniejszego postępowania sądowego u odwołującego się stwierdzono:

- nadciśnienie tętnicze II stopnia (PTNT),
- chorobę niedokrwienną serca pod postacią dławicy piersiowej stabilnej CCS 2,
- dysfunkcję serca z blokiem lewej odnogi pęczka Palladino-Hissa w okresie niewydolności krążenia NYHA I/II,
- zmiany zwyrodnieniowe odcinka lędźwiowego kręgosłupa bez upośledzenia funkcji, bez objawów neurologicznych.

Nadciśnienie tętnicze II stopnia, pierwotne, łagodne, bez udokumentowanych, istotnych zmian narządowych nie powoduje długotrwałej niezdolności do pracy u badanego.

Rozpoznanie u odwołującego choroby niedokrwiennej serca znajduje uzasadnienie w świetle dostępnej dokumentacji medycznej – w tym kartach informacyjnych z oddziałów kardiologicznych z zawartymi w nich opisami wyników badań, jak również w opisach badań echokardiograficznych oraz testów wysiłkowych, w których od 2008 r. pojawia się w trakcie wysiłku napadowy blok lewej odnogi na poziomie wydatku metabolicznego. Schorzenia kardiologiczne powodują u ubezpieczonego istotne ograniczenie możliwości wykonania wysiłku fizycznego, co z kolei jest przyczyną długotrwałej niezdolności do wykonywania pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami (hutnik szkła). Nie wykluczają one jednak możliwości poprawy i podjęcia zatrudnienia po przekwalifikowaniu zawodowym, co wydaje się w niniejszym przypadku być realnym. Schorzenia związane z narządem ruchu nie powodują obecnie upośledzenia funkcji narządu ruchu ani objawów neurologicznych.

Aktualnie istnieją podstawy do uznania długotrwałej niezdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Badany rokuje możliwość podjęcia pracy po przekwalifikowaniu zawodowym.

Dowód: - opinia sądowno – lekarska z dnia 28.04.2015 r. – k. 7- 8,

- dokumentacja medyczna – akta ZUS.

Sąd, ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie, w całości podzielił wnioski płynące z opinii biegłych z zakresu kardiologii oraz neurologii. Biegli legitymują się fachową wiedzą oraz doświadczeniem zawodowym, zaś opinia została sporządzona w sposób rzetelny, po osobistym przebadaniu ubezpieczonego oraz analizie dokumentacji zgromadzonej w aktach rentowych. W ocenie Sądu, biegli lekarze dokonali prawidłowej diagnozy schorzeń, na które cierpi ubezpieczony, zaś wnioski płynące z opinii korespondują ze zgromadzoną dokumentacją medyczną oraz bazują na wynikach przeprowadzonych badań, co czyni opinię wewnętrznie spójną, logiczną i kompletną.

Opinia spełnia nadto wymogi przewidziane dla tego rodzaju środków dowodowych określone w art. 278 kpc. i art. 285 kpc., zaś w toku postępowania nie ujawniły się żadne okoliczności, które mogłyby podważać zaufanie do wiedzy czy bezstronności biegłych. Nadto strony postępowania nie wnosiły również do niej żadnych merytorycznych zarzutów, które miałyby wpływ na jej wartość dowodową.

Dokumenty, dające podstawę dla poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, Sąd uznał za autentyczne i wiarygodne. Ich treść i forma nie budziły zastrzeżeń i wątpliwości uczestników postępowania, nie ujawniły się też takie okoliczności, które należałoby brać pod uwagę z urzędu, a które podważałyby wiarygodność tej kategorii dowodów i godziły w ich moc dowodową od strony materialnej czy formalnej. Dokumenty urzędowe stanowiły zatem dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 k.p.c.), a dokumenty prywatne świadczyły o tym, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 kpc).

Sąd rozważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie art. 57 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2015 roku poz. 748 ze zmianami) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące przesłanki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust.1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit.b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit.a, pkt 10 lit.a, pkt 11-12, 13 lit.a, pkt 14 lit.a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit.a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (art. 12 ust. 1). Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (art.12 ust.2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3).

Zgodnie z art. 13 ustawy przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;
- 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Według zaś art. 60 ust. 1 przedmiotowej ustawy osobie spełniającej warunki określone w art. 57, w stosunku do której orzeczono celowość przekwalifikowania zawodowego ze względu na niezdolność do pracy w dotychczasowym zawodzie, przysługuje renta szkoleniowa przez okres 6 miesięcy.

Okres 6 miesięcy, o którym mowa w ust. 1, ulega wydłużeniu na czas niezbędny do przekwalifikowania zawodowego, nie dłuższy niż o 30 miesięcy (ust. 2 art. 60 ustawy). Przedłużenie prawa do renty, o którym mowa w ust. 2, następuje na podstawie wniosku starosty (ust. 3 art. 60 ustawy).

Okres 6 miesięcy, o którym mowa w ust. 1, może ulec skróceniu, jeżeli przed upływem tego okresu starosta zawiadomi organ rentowy:

1) o braku możliwości przekwalifikowania do innego zawodu;

2) o tym, że osoba zainteresowana nie poddaje się przekwalifikowaniu zawodowemu (ust. 4 art. 60 ustawy).

W niniejszej sprawie w istocie bezsporne były przesłanki warunkujące zdolność rentową odwołującego się, przewidziane w pkt 2 i 3 art. 57 ust. 1 powołanej wyżej ustawy, albowiem organ rentowy przesłanek tych nie kwestionował, a odwołujący uprzednio pobierał świadczenie rentowe. Sporną stała się natomiast przesłanka z art. 12 ust. 1 ustawy, dotycząca kwestii odzyskania w przypadku odwołującego zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Dla rozstrzygnięcia powyższej kwestii konieczne stało się zasięgnięcie opinii biegłych specjalistów z zakresu dziedzin medycyny związanych z dolegliwościami jakie występują u odwołującego, to jest z zakresu neurologii oraz kardiologii.

Przeprowadzone badania wykazały u wnioskodawcy takie schorzenia jak: nadciśnienie tętnicze II stopnia (PTNT), chorobę niedokrwienną serca pod postacią dławicy piersiowej stabilnej CCS 2, dysfunkcję serca z blokiem lewej odnogi pęczka Palladino-Hissa w okresie niewydolności krążenia NYHA I/II, zmiany zwyrodnieniowe odcinka lędźwiowego kręgosłupa bez upośledzenia funkcji, bez objawów neurologicznych.

Rozpoznanie u odwołującego choroby niedokrwiennej serca znajduje uzasadnienie w świetle dostępnej dokumentacji medycznej – w tym kartach informacyjnych z oddziałów kardiologicznych z zawartymi w nich opisami wyników badań, jak również w opisach badań echokardiograficznych oraz testów wysiłkowych, w których od 2008 r. pojawia się w trakcie wysiłku napadowy blok lewej odnogi na poziomie wydatku metabolicznego. Schorzenia kardiologiczne powodują u ubezpieczonego istotne ograniczenie możliwości wykonania wysiłku fizycznego, co z kolei jest przyczyną długotrwałej niezdolności do wykonywania pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami (hutnik szkła). Nie wykluczają one jednak możliwości poprawy i podjęcia zatrudnienia po przekwalifikowaniu zawodowym, co wydaje się w niniejszym przypadku być realnym.

Aktualnie istnieją podstawy do uznania długotrwałej niezdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Odwołujący rokuje możliwość podjęcia pracy po przekwalifikowaniu zawodowym.

Mając powyższe na uwadze Sąd, w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uznał zatem, że decyzja ZUS jest prawidłowa. Brak bowiem podstaw do przyznania odwołującemu renty z tytułu niezdolności do pracy wobec niespełnienia przesłanki z art. 12 ust. 1 powołanej wyżej ustawy. Zgodnie z tym przepisem, aby uznać osobę za niezdolną do pracy muszą zostać spełnione łącznie dwa warunki. Mianowicie osoba ta oprócz tego, że utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu nie może rokować odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

W omawianym stanie faktycznym odwołujący natomiast co prawda utracił zdolność do pracy zarobkowej w dotychczasowym zawodzie, to jednak jak jednoznacznie stwierdzili biegli sędziwi rokuje odzyskanie zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Słusznie zatem organ rentowy przyznał ubezpieczonemu w zaskarżonej decyzji rentę szkoleniową - wobec wypełnienia dyspozycji z art. 60 ust. 1 przedmiotowej ustawy.

Z powyższych względów uznać należało, iż decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych była prawidłowa, zaś odwołanie należało oddalić jako bezzasadne na podstawie powołanych przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz art. 477¹⁴§1 k.p.c.